

LE ENO JE POTREBNO

DELO

»Kdor noče delati, naj tudi ne jé. Slišimo namreč, da žive nekateri med vami neredno in nič pravega ne delajo, marveč se ukvarjajo s praznimi reči. Takim zapovedujemo in jih opominjamo v gospodu Jezusu Kristusu, naj mirno delajo in jejo svoj kruh. Vi pa, bratje in sestre, ne omagajte pri opravljanju dobrih del« (2 Tes 3, 10-13).

Tako je pisal apostol Pavel kristjanom v Solun. Tri stvari bi rad poudaril ob tem besedilu. Vas, oskrbovanci, te besede ne smejo užalostiti. Sv. Pavel ne pravi, kdor ne more delati, ampak kdor noče delati, naj tudi ne jé. O, kako bi radi mnogi delali, pa ne morejo. Ta mesec je godoval sv. Bernard, ki je ustanovil cistercijanski red. Njihovo geslo je: »MOLI IN DELAJ.« Dan je razdelil na štiri dele po 6 ur: 6 ur molitve, 6 ur fizičnega dela, 6 ur učenja in 6 ur počitka, zato so ti menihi prinesli v Evropo krščansko kulturo.

Mnogi so to geslo zamenjali v DELAJ in MOLI. Danes je mnogim ostalo samo še DELAJ! In so postali sužnji dela.

Apostol Pavel tudi nam naroča, naj mirno delamo in jemo svoj kruh. Delo pa ni samo fizično ali intelektualno.

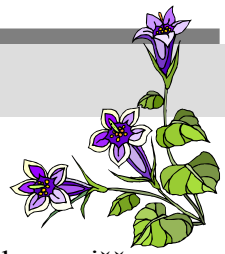
Zdi se mi, da je prav tisto delo, ki ga opravljate vi, dragi oskrbovanci, ko vdano prenašate starost in bolezen, najtežje in najbolj koristno za človeštvo, saj ga nihče od nas noče sam od sebe prevzeti nase. To je delo, ki tiho in neopazno spreminja svet – bolj kot vsako drugo delo.

Zato apostol Pavel naroča danes nam in nas spodbuja, da ne omagamo pri opravljanju dobrih del. Dobro delo pa ima vrednost samo toliko, kolikor je storjeno iz ljubezni do Boga in bližnjega. Če to delate, potem le jejte kruh, pa tudi tisti kruh, ki ga daje Jezus, da boste kruh za ta svet.

 Župnik

VELIKO SREČANJE

Kaj pomeni srečati Boga?

Na zemlji srečujemo Boga na različne načine. Najdemo ga, ko ga iščemo: v molitvi, v zakramentih, v daritvi, v poslušanju in branju Božje besede. Skratka: na vseh tistih potih, ki jih je On sam določil za srečanje s Seboj. Pri tem se zavedamo njegove bližine. Zdi se, da ga doživljamo kakor navzočega v izkustvu vere. Bog je navzoč v tem iskanju.

Srečujemo ga v trenutkih, ko je srečanje dozdevno manj doživeto: v služenju, v delih ljubezni, v žrtvi. Ko se dve srci uglasita in se poglobita drug v drugega, je Bog skrivnostna vsebina njunega srečanja. Vse, kar je v naših zemeljskih srečanjih lepega, izraža Božjo navzočnost. Bog sam je v svojih delih kakor v žarkih, ki žarijo iz njega. **SREČANJE Z NJIM JE VSEBINA NAŠEGA ŽIVLJENJA.**

Bog, ki je navzoč v stvareh, nas kliče k sebi, vendar ostaja prikrit za njimi.

Ob uri naše smrti bo Bog zasijal v našem življenju. Stopil bo pred nas v svojem sijaju. Zazrli se bomo vanj neposredno, iz obličja v obličje. To bo nedopovedljivo osebno srečanje. Neizrekljiv dotik njegove bližine. Srečanje brez prič. Vsi pojmi našega zemeljskega doživljanja bodo preseženi. Postali bodo brezpredmetni. Boga bomo doživeli kot polnost našega življenja.

V tistem hipu nam bo jasno, da nam je bil Bog nenehno čisto blizu. Tudi tedaj, ko smo mislili, da je daleč. Lepši in bolj vzvišen od vseh predstav, ki smo jih imeli o njem. **NAŠE MISLI IN ČUSTVOVANJA BO ZA VSELEJ NAPOLNIL S SEBOJ.**

Poglobljeni bomo vanj.

BOG JE LJUBEZEN. OB SREČANJU Z NJIM bomo objeti v nepopisni sreči.

ROJSTVO DEVICE MARIJE

O Marija,
za ves svet je bilo tvoje rojstvo
upanje in zarja odrešenja. (Pr.p.o.)

»Z veseljem se spominjamo rojstva Device Marije, iz katere je izšlo SONCE pravičnosti, Kristus, naš Bog.« (v.p.)

Marijino rojstvo je uvod v Jezusovo rojstvo, ker se z Marijinim rojstvom začenja uveljavljati Božji načrt za učlovečenje Božjega Sina. V Betlehemu se

bo namreč z Jezusovim rojstvom iz Device Marije začela doba mesijanskega odrešenja.

Rojstvo Device Marije je torej zarja odrešenja, njen prihod meče novo luč na vse človeštvo, luč nedolžnosti, čistosti, milosti in naznanja veliko luč, ki bo obsijala zemljo, ko se bo prikazal Jezus, »luč sveta«.

Marijin praznik je torej vabilo k skritemu življenju z Marijo v Kristusu in s Kristusom v Bogu. Njeno življenje se prepleta z Jezusovim in se izgublja v njem; živela je skrita s Kristusom v Bogu.

Kdor želi posnemati prebleženo Devico, naj skrbi, da se skrrije v Božjo senco, v prepričanju, da so njegova dobra dela, če jih je kaj, BOŽJI DAR, namenjen v skupno korist in v slavo Najvišjega.

PO KONGRESU

»Kako pa naprej?« se sprašuje urednik Družine v št. 26 in odgovarja: »Najprej je treba uresničiti, kar je zapisano o prvih kristjanih: »Bili so stanoviti v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in molitvah ... Množica teh, ki so sprejeli vero, je bila kakor eno srce in ena duša ...«

»TO JE NAŠA POKONGRESNA OBVEZNOST: kristjani ne smemo biti več zasebniki, ampak moramo biti občestvo, odprti drug za drugega, za svet. Znova moramo ovrednotiti NEDELJSKO MAŠO!!!«

Papežev delegat je dejal: ZATO VAS SPODBUJAM, da obnovite svojo zavzetost. Naj vsak kristjan znova odkrije lepoto nedeljske evharistije, naj pri njej sodeluje tako, da mu bo postala osrednji dogodek tedna in bo iz nje prejemal moč za vsakdanje napore.« Če bomo to uresnili, bo kongres postal STALNO EVHARISTIČNO DOGAJANJE med nami. (Družina, 27. 6. 2010).

ANTON MARTIN SLOMŠEK

Rodil se je v preprosti kmečki družini na Slomu pri Ponikvi. Kaplan, ki je vodil nekakšno šolo za vaške otroke, je v njem odkril talente in prepričal starše, da so ga poslali v šolo v Celje. Vedno je gojil posebno veselje do materinščine in se v njej izpopolnjeval. Na ljubljanskem liceju je spoznal Franceta Prešerna in z njim sklenil prijateljstvo za vse življenje. Leta 1821 je vstopil v celovško bogoslovje, kjer mu je ravnatelj dovolil, da sošolce poučuje slovenščino. Po bogoslovnem študiju je bil nastavljen za kaplana na Bizeljskem, kjer je s svojimi pridigami privabil množice ljudi. Pozneje je bil premeščen v Novo Cerkev pri Celju, čez dve leti pa imenovan za duhovnega voditelja v celovškem bogoslovju, kjer je vzgojil nekaj generacij duhovnikov.

V skladu s svojim rekom: »Vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne narodove omike!« je ustanovil Društvo sv. Mohorja, ki je v svojem več kot stoštiridesetletnem obstoju med Slovence poslala na milijone dobrih knjig. Tudi s svojimi pesmimi je spodbujal rojake k ljubezni do materinščine, domovine in Boga. Umrl je 24. septembra 1862.

Postopek za beatifikacijo se je začel že leta 1962.

Pripravila Jožica Zupan

SLOVO

Sobota zvečer je. Iz kuhinje Doma Marije in Marte odnesem smeti in na dvorišču me prestreže vedno nasmejani Robi Friškovec, ki me v svojem slogu nagovori: „Milenca, kdaj greš pa ti v penzijo?“ Ura na zvoniku v tistem trenutku odbije 19.30. Pogledam na uro in rečem: “Robi, ravno v tem trenutku.“ Bil je namreč moj zadnji uradni delovni dan in ob 19.30 se je delovnik zaključil. Oba se nasmejiva naključju, da sem svoj pokoj dočakala na dvorišču z Robijem.

Ja, v življenju so začetki in konci. Vsak konec pa predstavlja nov začetek. Ob odhodu v pokoj me obdajajo mešani občutki. Po eni strani z veseljem in polna spominov gledam na prehojeno poklicno pot, po drugi strani pa konec poklicne kariere človeka navdaja z nostalgijo.

Svojo poklicno pot sem začela v Maximarketu in nadaljevala v podjetju Lom. Povsod sem svoje delo rada opravljala, vendar pa sem v obeh obratih pogrešala stik z ljudmi; občutek, da veš, za koga pripravljaš hrano. Na povabilo župnika Toneta Kompareta sem se leta 1998 zaposlila v Domu Marije in Marte kot vodja kuhinje. Čeprav sem se kar nekaj časa odločala, ali bi sprejela ponujeno službo ali ne, pa odločitve nisem nikoli niti za hip obžalovala. Z veseljem lahko rečem, da me na delo v Domu vežejo samo lepi spomini. Sprva sem v kuhinji delala z Markom in Andrejem; skupaj smo dobro sodelovali. Tudi ob prihodu novih zaposlenih: Tadeje, Bojane in Vesne so se dobri odnosi ohranili. Verjetno bi sodelavci omenili tudi, da sem bila včasih zahtevna, sitna, da sem pričakovala red in čistočo, verjamem pa, da so vse to sprejeli dobronamerno. S toplimi občutki se spominjam tudi sodelovanja s takrat glavno sestro Marjano in fizioterapevtko Marjanco, s katerima smo stkale prave prijateljske vezi. Ob obujanju spominov se mi pred očmi zvrstijo sestre, s katerimi smo se nemalokrat nasmejale, dobro sodelovale, pa tudi veselo klepetale v trenutkih za

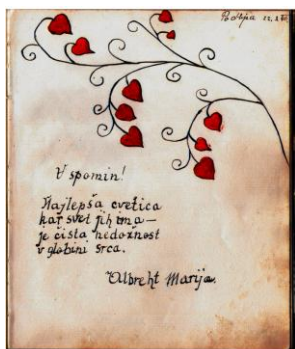
kavo. Spomini bodo ostali tudi na gospoda župnika Janeza Kompareta, za katerega sem točno vedela, kaj ima rad in česa na jedilniku ne sme videti; in na njegove duhovne pomočnike: na Petra, glavno sestro Leonido, socialno delavko, delovno terapevtko, računovodkinjo ... in vse ostale zaposlene in sodelavce Doma Marije in Marte. In nenazadnje na oskrbovance doma. Z velikim veseljem sem jim pripravljala obroke, jih postregla in z njimi poklepetala. Napolnjevala me je njihova človeška toplina, hvaležnost, iskričnost, marsikdaj tudi hudomušnost. Ob dejstvu, da se je včasih kdo izmed njih od nas poslovil, me je navdajala žalost, saj sem jih občutila kot razširjeno družino.

Spominov je veliko in z velikim veseljem ugotavljam, da med njimi ni slabih, temveč me na Dom vežejo sami prijetni občutki. In v tem trenutku moram končati z brskanjem po spominih, sicer bo slovo še težje.

Milena Peterlin

SOLIDARNOST

Ko se človek preseli iz enega okolja v drugo, vzame se seboj stvari, za katere misli, da so mu potrebne za nadaljnje življenje v novem okolju. Vzame tudi stvari, ki mu drugače za življenje niso potrebne, ampak jih preprosto potrebuje, da ga razveseljujejo s tem, da se ob njih spominja svojega določenega minulega življenjskega obdobja. Mogoče fotografije svojih bližnjih ali slika, ki je visela v dnevni sobi mnoga leta

...

Selitev v Dom iz domačega okolja ni nobena izjema in zahteva temeljit pogovor med svojci in osebo, ki se bo preselila v domsko okolje, ki je zanjo prilagojeno in varno. Nekateri ljudje se sami odločijo, da se preselijo. V Domu spoznajo nove ljudi, se družijo z vrstniki, ki se sproščeno pogovarjajo o svojih potrebah in željah. Takšni pogovori so lahko zelo živahni in polni modrosti, ker so obogateni z življenjskimi izkušnjami. Druge v preselitev prisili bolezen, ker ne zmorejo več samostojnega življenja v domačem okolju.

V Dom se torej preselijo od vsepovsod (iz vseh vetrov), z različnimi potrebami, navadami, željami ... Zaposleni z vodstvom na čelu se poskušamo čim bolj prilagoditi tem željam in ljudem ustrezno pomagati. Včasih si stanovalci tudi sami med seboj pomagajo, kar je seveda v vsakem primeru dobrodošlo iz več razlogov. S tem si ohranjajo svoje socialne sposobnosti, fizično kondicijo ...

pokažejo čut do sostanovalca ... Takšna solidarnost je vedno dobrodošla, čeprav v določenih primerih izzove smeh ali solze na licih »opazovalcev«, ne glede ali so stanovalci ali zaposleni.

Eden izmed takšnih primerov je tudi tale.

Gospa, ki se je preselila v Dom iz okolice Ljubljane, je bila v svojem življenju zelo aktivna, so povedali svojci. Kar naprej je bila v gibanju. Večkrat smo jo peljali na sprehod, če je le bilo mogoče. Demenca pa je napredovala in težko jo je bilo samo pustiti na sprehod. Ko ni bila na sprehodu, je hodila po dnevnem prostoru od okna do okna in skozi njih opazovala dogajanje zunaj hiše. Njen nemir je bil viden. Ostali stanovalci so se kratkočasili z različnimi aktivnostmi: eni so gledali televizijo, drugi brali ali listali revije, tretji so se pogovarjali ... Ena izmed stanovalk, ki je opazovala dogajanje v dnevnem prostoru, se je odločila, da ji pomaga. Vstala je, šla v svojo sobo in se kmalu vrnila v dnevni prostor s porumenelim zvezkom v roki. Pomolila ga je sestri, rekoč: »To je moja spominska knjiga, dajte jo gospe (pokazala je z roko na gospo, ki je hodila po dnevnem prostoru), mogoče jo gledanje in branje spominske knjige zamoti za nekaj časa.« Spominska knjiga v Domu za ostarele je res prava redkost. Sestra je vzela spominsko knjigo, jo ponudila gospe, vendar se ta ni zmenila zanjo. Ker je ta solidarnost sestro močno ganila, saj je gospa svojo sostanovalko želela potolažiti s stvarjo, ki ji je zelo dragocena, je sama odprla zvezek (spominsko knjigo) ter na porumenelih listih prebirala verze, ki so bili napisani pred 60-, 70-imi leti. Na licih so se ji prepletali smeh in solze. Videla je sebe v eni izmed teh vlog pred toliko in toliko leti!!! Vprašala je gospo: »Ali vam tudi jaz lahko kaj napišem v vašo spominsko knjigo?« Gospe so se zasvetile oči kot mali dekljici in je odgovorila: »Dejte.« Gospo, ki je želela na sprehod, nismo potolažili z zvezkom, vendar je ta solidarnost močno delovala na prisotne.

Zagorka

DRAGE SODELAVKE IN SODELAVCI DOMA MARIJE IN MARTE

V nekaj stavkih bi rada izrazila svoje občutke, ki sem jih delila z vami dvanajst let.

Kar nekaj sodelavk in sodelavcev je zaposlenih od vsega začetka, ko je odprl vrata Dom Marije in Marte.

Še dobro se spomnim, kako sem bila zbegana, saj tega dela nisem poznala. Prej sem namreč kar nekaj let delala v Konfekciji. To je bilo povsem drugačno delo. A danes lahko rečem, da sem se ob takratni veliki podpori in zaupanju gospoda msgr. Toneta Kompareta in sestre

Marjane Rupnik korajžno podala na pot. Poudariti moram, da tudi z velikim veseljem, saj sem delo z ubogimi ljudmi oboževala. Seveda je bilo velikokrat težko, čeprav se to na zunaj ne vidi, ampak delo je bilo umirjeno in za dušo zelo bogato.

Leta so tekla in nekaj sodelavk je odšlo, odšel je tudi g. Tone Kompore in sestra Marjana, danes pa sem na vrsti tudi jaz.

Življenje je nepredvidljivo in včasih z veseljem, drugič s strahom stopamo na novo pot. Le Bog ve, kaj je prav in jaz mu popolnoma zaupam.

Drage sodelavke in sodelavci!

Zapuščam vas prav 1. septembra, ko bom dopolnila dvanajst let dela v tej ustanovi in reči moram, da sem se v teh letih od vseh vas in od oskrbovancev OGROMNO naučila.

Rada bi se zahvalila vsaki posebej, tudi študentkam, ker sem vas imela ZELO rada. To ni prazna beseda na listu papirja, ampak beseda, ki prihaja globoko iz srca. Verjemite mi, da nisem najbolj nasmejana, kot ponavadi, ko to pišem, saj vem, da bom take ljudi okoli sebe težko še kdaj našla. Zlate ste.

Ob tem pa bi se rada zahvalila tudi s. Leonidi in direktorju, g. Janezu

Komporetu, saj verjamem, da voditi toliko „žensk“ ni lahko. Pa saj nismo bile tako nemogoče, kajne, včasih človek zaradi utrujenosti izreče kakšno besedo, ki jo v drugih okoliščinah ne bi, a tudi to mora biti. Prav na koncu še enkrat HVALA VSEM in ne pozabite me, kajti jaz vas ne bom nikoli!!!

Prosim pa vas odpuščanja, če sem vas kdaj hote ali ne hote užalila in Bog vam poplačaj za vse!

Mojca Mivšek

ŽIVLJENJSKA POT

Vojna je vedno zelo težka za vse udeležene. Trpijo vsi ljudje tistega ozemlja in celi narodi, kjer se dogaja. Usode posameznikov se prepletajo, grenke solze so življenjske sopotnice.

Blizu meje z Avstrijo na Koroškem so Nemci med drugo svetovno vojno domačine, torej Slovence, pobrali in poslali v taborišča. Izjem niso delali; iti so morale tudi mlade družine. Na osamljeni kmetiji je živela mlada družina. Oče,

mati in majhen sin. Ko so prišli Nemci do njih, so jih odpeljali iz hiše. Družino so presenetili, zato v naglici niso mogli niti smeli ničesar vzeti s seboj. Kmetijo so požgali kot mnoge druge, živino odpeljali. Ostalo hrano, ki so jo lahko odnesli s seboj, so vzeli. Vse drugo so uničili. Potem so ločili moške posebej, ženske posebej in otroke posebej. Z nobeno besedo se ne da opisati in izraziti trpljenja ljudi ob takšnem dogajanju. Materam so otroke iztrgali iz rok. Ta mati pa je v žepu predpasnika imela rožni venec. Hitro, kolikor je mogla, ga je vzela in ga dala sinu okoli vratu v veri in upanju, da ga ohrani pri življenju. Razdvojili so jih in jih odpeljali. Ta čas v taborišču je preživel vsak po svoje. Drug za drugega niso imeli možnosti vedeti, kje se kdo nahaja in ali sploh še živi. Oče je v taborišču od težkega dela in drugih muk, ki so sledile, zbolel. Za njega je bilo usodno. Po koncu vojne se je mati vrnila iz taborišča domov z drugimi ujetnicami. Na pogorišče je prišla sama in brez vsega. Zvedela je za smrt moža, ker so se nekateri, ki so bili z njim, vrnili. Nihče ni maral govoriti o prestali muki. Za otroka ni vedela, če je živ. Iskala ga je povsod, kjer je bilo vsaj malo upanja, da bi lahko kaj zvedela, ampak vse je bilo zaman. Za njim se je izgubila vsaka sled. Mati se je vdala v usodo, da ga ni. V najglobljo skrinjico v svojem srcu je zaklenila spomin na sina in jo varovala samo zase. Čez nekaj časa se je ponovno omožila. Z možem sta obnovila kmetijo, kolikor sta lahko. Otrok nista imela. Živela sta skromno in v samoti, vsak pa s svojimi spomini. Leta so minevala.

Nekega večera se pred hišo ustavi mlad fant. Ob sebi je držal poškodovano kolo. Imel je raztrgane hlače in krvavo koleno. Prosil ju je, če lahko pri njiju prenoči, ker je šel s prijatelji na kolesarjenje in je padel. Prijatelji pa so se odpeljali naprej. Tudi kolo je moral popraviti. Poškodba na nogi pa ni zahtevala zdravniške oskrbe. Domačina sta ga sprejela. Pripravila sta mu večerjo, toplo kopel in še pokramljala z njim. Ženska se je ponudila, da mu zašije raztrgane hlače. »Bil bi vam zelo hvaležen,« ji je rekel. Dala mu je moževe hlače, da se je lahko preoblekel. Sedeli so pri mizi in se pogovarjali o vsakdanjih stvareh. Domačina sta bila vesela gosta, obžalovala pa sta njegov dogodek, ki ga je pripeljal k njima. Fant je bil vesel prijavnosti preprostih ljudi in se ni sekiral, da bo en dan ostal tam. »Saj se mi nikamor ne mudi,« je razložil. »Šolo sem končal in imam počitnice, jeseni pa zopet primem knjige in nadaljujem študij.« Žena si ga je ogledovala in postajalo ji je toplo pri srcu. Po glavi so ji švigale razne misli. Kako priden in pameten fant, gotovo so starši ponosni na njega. Zašila je hlače in jih močno stresla, preden jih je izročila, da bi se pri tem zravnale in da bi se prepričala, če je dobro opravila šivanje. Pri tem je nekaj

zacingljalo, ko je padlo na tla iz žepa hlač. Fant se je urno sklonil in poiskal to stvar, ki je padla. Bil je košček rožnega venca. »Veste,« je pojasnil, »ta košček rožnega venca mi veliko pomeni! Edino to sem ohranil od svojih staršev. Ko so nas razdvojili ter peljali v taborišče, mi je mati dala rožni venec. Nobeden izmed staršev se ni vrnil, oba sta pokojna.« Ko je ženska zagledala košček rožnega venca, je v trenutku v fantu prepoznala sina. Vstala je na noge, po telesu pa jo je spreletel srh. Vzkljnila je: »Ljubi Bog, ravno pred domačo hišo in k lastni materi te je pripeljala življenjska pot.«

Povedala ga. Antonija Čop.

KARAVANA SREČE

Vsak drugi ponedeljek dopoldne vozniki svojih jeklenih konjičkov mogoče malo čudno in z jezo preHITEVAJO „karavano“ vozičkov Doma Marije in Marte, misleč, da njim tako prometno vozilo nikoli ne bo potrebno. Morda se tudi komu zasmilijo. Ne, dragi šoferji, motite se! Vi sploh ne veste, koliko veselja in sreče – kljub njihovi nemoči – se vije skozi Logatec na teh dvokolesnikih in za njimi.

Mislím namreč na dobro akcijo vodstva Doma Marije in Marte, ki jo pomagamo izvesti člani skupine Karitas, mladi, zaposleni v domu in gospa s svojimi otroki. Vozimo jih po logaških ulicah. Nekateri Logatčani na vozičku s solzami sreče obujajo spomine svoje mladosti, drugi naš kraj raziskujejo in spoznavajo. Navdušeni so nad lepoto kraja, obdanega z rožami in z lepo urejenimi vrtički ter lepimi hišami.

Ko smo imeli drugi športni dan, smo šli voščít g. Levingarju za njegov 80. rojstni dan, kjer smo bili zelo lepo sprejeti in postreženi. Potem nas je povabila k sebi ga. Nataša Perko, kjer smo vsi uživali v prekrasni okolici in se posladkali s sokom in piškoti. Nazadnje se je naš »džiro« končal na Tovarniški ulici, kamor nas je povabila ga. Marija Klančar. Nad našimi gosti

so bili navdušeni tudi sosedge, ki so prišli na klepet. Soseđa nam je podarila »pušeljc« z lastnega vrta. Nekateri so bili presenečeni nad obiskom pred blokom in so rekli, da želijo biti naslednjič o takem dogodku obveščeni, ker bi tudi sami radi kaj prispevali.

Izkazalo se je, da lahko vsak tudi na nenajavljenem obisku veliko prispeva: zastonj lep nasmeh, prijazno besedo in stisk roke.

To je največ, kar bolnemu lahko da vsak, zato ne bodite v zadregi, če pride taka karavana iznenada na obisk. Zato vabim za pomoč pri vožnji še druge Logatčane, da bomo našim varovancem skupaj krajšali poletno dopustniške dneve. Smejmo se in imejmo se skupaj lepo.

Marija K.

SPOMINSKE DROBTINICE

SREČANJE S SORODNIKI

Zame je bil nepozaben dogodek, ko smo se po tolikih letih zbrali skupaj. In še toliko pri zdravju pri teh visokih letih! Tri sestre imamo že čez 80 let. Ena pa bo tudi kmalu dopolnila 80 let (letos) in še vozi avto. Skupaj nas je 12 sester in dva brata.

Vsake toliko časa se zberemo. Zelo lepe občutke sem imela, ko smo se pripeljali pred hišo. Pred hišo je lipa, ki daje lepo senco. Hiša stoji na samem, na ravnini, okrog in okrog pa jo obdaja zelen gozd.

Že v ovinku, preden prideš do hiše, se vidijo Sv. Trije Kralji. Še ena sestra preživlja življenje na vozičku. Z njo sva se videli po dolgih letih. Mogoče več kot petnajstih. Na naše srečanje so prišli tudi nečaki in njihovi otroci. Zbralo se nas je malo več kot 100 sorodnikov.

Rozi Rupnik

Dnevi

Ponedeljek pošlje torka k sredi,
da naj četrtek petka vpraša,
če bo res po soboti nedelja???

V PONEDELJEK NE BOM DELALA
V TOREK BOM PREDLA
SREDA JE SREDNJI DAN,
V ČETRTEK JE SV. URBAN.
PETEK JE M'J'GA MOŽA GOD,
SOBOTO SE BOM POČESALA,
V NEDELJO PA K MAŠI RACALA.

Antonija Čop

AKTIVNOSTI V SEPTEMBRU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15.00 v jedilnici Doma Marte
- ❖ EMAVS: sreda ob 15.00 v delovni terapiji Doma Marte
- ❖ 1. SKUPINA: torek ob 15.00 v jedilnici Doma Marije
- ❖ 2. SKUPINA: sreda ob 15.00 v jedilnici Doma Marije

TOREK, OB 9.00 duhovnost z Jožico v kapeli Doma;

SREDA, 8. 9. 2010, OB 10.00 sv. maša v farni cerkvi;

SREDA, 15.9. 2010, OB 10.00 obisk otrok iz Karitasovega vrtca;

ČETRTEK, OB 8.30 telovadba v Domu Marija;

PETEK, OB 10.30 sv. maša v kapeli Doma;

PETEK popoldan družabne igre: 1 krat v Mariji, 1 krat v Marti;

SOBOTA, 18. 9. 2010, OB 10.00 sprehod s stanovalci po okolici Logatca;

NEDELJA, OB 10.00 sv. maša v farni cerkvi. /19. 9. Dan služenja./

**Nedelja je Gospodov dan.
Deni vse skrbi na stran,
pusti vsako težko delo,
pojdi pred Boga veselo.
Kdor pa dela vse nedelje,
tam se sreča mimo pelje.**

Franciška Jakša

SMEJALNICA

ROMANJE

Poln avtobus pelje romarje na Brezje. Starejša gospa hodi po avtobusu gor in dol. Pa se oglasi voznik: »Gospa, ali nimate sedeža?« »Oja,« pravi, »ampak jaz sem se zaobljubila, da bom šla na Brezje peš.«

* Gorenjec se pelje z ekspresnim vlakom. »Vozovnico prosim,« pravi konduker. »Gospod, vi imate navadno karto, treba bo doplačati.« »Meni se nič ne mudi,« pravi Gorenjec, »vozite bolj počasi.«

Dogodek v župniji

Gasilci so se odločili za nov avto. Zbirali so denar. Prišli so k starejši gospe: »Boste kaj prispevali?«

»Pred dvema letoma ste zbirali za mrliški avto – pa se še enkrat nisem peljala z njim.«

* Žena vpraša moža: »Kaj je danes na TV?« »Ne vem,« reče mož. Pa vpraša drugič. Mož odgovori: »Veliko prahu.«

Zapisala Franciška Jakša